

DJURDYRKANDE, a. 1. Som dyrkar eller dyrkat djur. *Egyptierna voro ett d. folkslag.*

DJURDYRKARE, m. 5. En, som dyrkar djur.

DJURFYSIologi, djur- (d höres föga) ell. jurfysiälåji', f. 3. sing. Den del af fysiologien, som sysselsätter sig med undersökning af djurorganers ändamål och förrättningar under djurens levande tillstånd. [-fysiologi, -fysiologie.]

DJURFÅNG, n. 5. 1) Djurs fångande. — 2) Sättet att fånga djur. *En bok, som handlar om d. och vildafvel.* — 3) Rättigheten att fälla vilda djur. — *Syn.* Djurfänge.

DJURFÅNGST, f. 5. Mängd af djur, som genom jagt eller på annat sätt fångas eller blifvit fångade. *D-en har i Sverige fordom varit betydligare och kostbarare än nu för tiden.* — *Syn.* Djurfänge.

DJURFÅNGARE, m. 5. En, som helt och hållet eller till en del gör yrke af att fånga djur. *I Nordamerikas stora skogar träffas många d.*

DJURFÅKTARE, m. 5. En, som vid de fornda spelen i Circus hos Romarne fåktade med vilda djur.

DJURFÅKTNING, f. 2. 1) Vissa dertill öfvade eller dömda människors fåktande med vilda djur vid de circensiska spelen hos Romarne. Kan äfven i denna bem. sägas om de hos Spaniorerna ännu brukliga Tjurfåktningarna. — 2) Strid emellan vilda djur såsom ett offentligt skådespel. *D-ar voro hos Romarne ganska vanliga; äfven Engelsmännen hafva sina Tuppfåktningar.*

DJURFÅNGE, n. 4. Se *Djurfång* och *Djurfångst*.

DJURFÖRSTENING, f. 2. Förstenadt djur eller del af ett sådant.

DJURGÅRD, m. 2. 1) Väl inhägnad vidsträckt plats, der vissa vilda djur, som äro föremål för jagten, isynnerhet högdjur, hållas instängda, för att vid tillfälle med lätthet kunna fångas för tafeln vid ett hof, o. s. v. — 2) *Kongliga D-en*, en vacker och vidsträckt park, belägen invid Stockholm, i äldre tider kallad Waldemarsön.

DJURHUD, f. 2. Den afdragna huden af ett djur.

DJURHUS, n. 5. 1) Enkom uppfördt hus på en landtgård, att deruti förvara vissa vilda djur, såsom hjortar, rådjur m. fl., samt fjäderfå, till gödning. Sådana brukas nu endast på få ställen. — 2) Särskilt hus, der man samlar utländska och sållsynta djur. — Äfv. Menageri.

DJURISK, a. 2. 1) Som tillhör eller har afseende på djur. *Det d-a lifvet* (djurlifvet). *D. organism.* *D-t ämne* (djurämne). — *Syn.* Animalisk. — 2) (fig.) Som tillhör eller härrör af människans kroppsliga natur: sinlig, rå. *D-a begär, passioner, böjelser.* — *Fäaktig* är häraf en högre grad.

DJURISKHET, f. 3. sing. 1) Se *Djurnatur*. — 2) Egenskapen att vara djurisk (bem. 2): grof, rå sinlighet. *Förfalla till d.* — *Fäaktighet* är häraf en högre grad.

DJURISKT, adv. På ett djuriskt sätt, såsom ett djur; i högsta grad sinligt. *Lefva d.*

DJURJORD, f. 2. sing. Den efter djurkroppars förmultning öfverblifna massa, bestående af kalkjord, fosforsyra, m. m.

DJURKEMI, djur- (d höres föga) eller jurtjemi', f. 3. sing. Den del af kemien, som har till föremål undersökningen af djurämnena. [-chemi, -chemie.]

DJURKOL, n. 5. Kol, uppkommit genom förkolning af djuriska delar.

DJURKRATS, m. 2. (jäg.) Större krats, som fastskruvas på spetsen af en stör, för att dermed utdraga djur utur berggryt.

DJURKRETS, m. 2. (astr.) *D-en*, på himlahalvvet ett sferiskt bälte, som delas midt i tu af ekliptikan och sträcker sig till inemot 10 grader på hvaradera sidan om densamma. *D-ens tolf tecken.* — Kallas äfv. Zodiaken.

DJURKROPP, m. 2. Organisk kropp, som tillhör eller tillhört ett djur.

DJURKÄNNARE, m. 5. (föga brukl.) En, som studerat och känner djurens naturalhistoria. — Äfv. Zoolog.

DJURLIF, n. 5. Det slags lif, som finnes hos djur. — *Motsatser:* Växtlif och Andelif.

DJURLIK, a. 2. Till utseende lik ett djur.

DJURLILJOR, f. 1. pl. Benämning på en ordning af Stråldjuren. Kan äfven om enskilda djur brukas i sing.

DJURLIM, n. 5. Lim, som genom kokning erhålles ur vissa djuriska delar, såsom hud, senor, brosk, ben, m. m.

DJURLÄKARE, m. 5. Person, som studerat och utöfar djurläkekosten. — Äfv. Veterinärläkare, Veterinär. — *Ss. D-skola.*

DJURLÄKEKONST, f. 3. Konsten att behandla och bota sjuka djur, isynnerhet husdjur. — Äfv. Veterinärvetenskap.

DJURLÄRA, f. 1. (föga brukl.) Se *Zoologi*.

DJURMÅLARE, m. 5. Målare, som isynnerhet egnar sig åt konsten att måla djur.

DJURMÅLERI, n. 5. Den del af målarkonsten, som sysselsätter sig med djurmålning.

DJURMÅLNING, f. 2. Konsten att måla djur. **DJURNATUR**, djur- (d höres föga) ell. jurnatur', f. 3. De väsendliga egenskaper, som tillhöra ett djur.

DJUROLJA, f. 1. Benämning på oljor, erhållna utaf djurämnena.

DJURPLANTA, f. 1. Se *Djurväxt*.

DJURRAS, m. 3. Se *Ras*. [-race.]

DJURRIKE, n. 4. Benämning på den del af naturkropparna på vår jord, som omfattar djuren. Brukas alltid i bestämd form och såsom motsats till Växtriket och Stenriket.

DJURSJÄL, m. 2. Lifsprincipen hos djuren. **DJURSPRÅK**, n. 5. Djurens olika läten, hvarigenom man velat antaga att de i viss mån förmå att för hvarandra uttrycka sina känslor.

DJURSTEN, m. 2. Stenartad sammangyttring, som anträffas i de inre delarna hos vissa djur.

DJURSTYCKE, n. 4. Målning, som föreställer ett eller flera djur.

DJURSYRA, f. 1. (kem.) Syra, som erhålles ur djurämnena, och har en trefaldig radikal: kväfve, kol och väte, t. ex.: Urinsyra.

DJURVÅKTARE, m. 5. Person, hvars befattning är att vakta djur vid ett menageri, o. s. v.

DJURVÅSENDE, n. 4. Se *Djurnatur*.

DJURVÅXT, f. 3. (nat. hist.) Benämning på en del af stråldjuren, hvilka i anseende till sin enkla organisation och de yttre organernas strål- eller transform, hos en stor del liknande blad och dylikt, ganska mycket likna växterna. Sådana äro t. ex. korallerna. — Äfv. Zoofyt.

DJURÄMNE, n. 4. (kem.) Benämning på de egna ämnena, som på ett väsendligt och utmärkande sätt ingå i djurkroppars sammansättning, och bestå vanligast af syre, väte, kol och kväfve.

DOBB, m. 2. (sjöt.) Se *Kompass*.

DOBBEL, n. 5. Öfverdrifvet spelande. Brukas helst i fråga om högt eller förhjudet spel.